

Aden Bahçesinde ki Eğitim

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yaratılış 2:7–23; Yaratılış 3:1–6; 2.Petrus 1:3–11; 2.Petrus 2:1–17; İbraniler 13:7, 17, 24.*

HATIRLAMA METNİ: “İşte Tanrı gücüyle yükselir, O’nun gibi öğretmen var mı?” (*Eyüp 36:22*).

Kutsal Kitap öğrencilerinin çoğu *Yaratılış 1–3* bölümlerinin öyküsünü ve başrol oyuncularını bilir: Allah, Adem, Havva, melekler, yılan. Öykünün geçtiği yer de, “Aden” denilen cennette muhteşem bir bahçe. Olay örgüsü, birbirini izleyen mantıklı hadiselerden oluşuyor. Allah Yaratıyor. Allah, Adem ve Havva’yı görevlendiriyor. Adem ve Havva günah işliyorlar. Adem ve Havva Aden bahçesinden sürgün ediliyorlar. Fakat *Yaratılış* kitapçığının ilk birkaç bölümüne, özellikle de eğitimin objektifiyle, daha yakından bir bakış, oyuncular, öykünün geçtiği yer ve öyküye dair kavrayışlar açığa çıkartacaktır.

“Dünyanın başlangıcında kurulmuş olan eğitim düzeninin, onu takip eden tüm dönemler boyunca insanlık için bir örnek olması gerekiyordu. Onun ilkelerinin bir örneği olarak, ilk atalarımızın evi olan Aden bahçesinde bir örnek okul kurulmuştu. Sınıf Aden bahçesiydi, ders kitabı doğaydı, Öğretmen, Yaratan’ın Kendisiydi ve öğrenciler de insan ailesinin atalarıydı.”—Ellen G. White, *Education [Eğitim]* s. 20.

Bu ilk okulun kurucusu, yöneticisi ve öğretmeni Rab’di. Fakat bildiğimiz gibi, Adem ve Havva sonunda başka bir öğretmeni seçtiler ve yanlış dersler öğrendiler. Ne oldu? Neden oldu? Bu ilk eğitim öyküsünden bugün bize yardım edebilecek ne öğrenebiliriz?

*3 Ekim Sebti Gününe hazırlık için bu haftanın konusunu çalış.

İlk Okul

Her ne kadar biz bir bahçeyi sınıf olarak düşünmesek de, özellikle bahçenin Allah'ın yaratımının bozulmamış zenginlikleriyle dolu Aden bahçesi olduğunu göz önünde bulundurduğunuzda, bu akla çok mantıklı geliyor. Düşmemiş bir dünyada, kendilerini Yaratan tarafından doğrudan eğitim gören bu düşmemiş varlıkların, bu "sınıfta" ne kadar çok şey öğrenmiş olduklarını, bugün bizim bakış açımızdan hayal etmek güç.

Yaratılış 2:7-23 ayetlerini oku. Allah'ın Adem'i yaratıp, yerleştirip onu görevlendirmesindeki amaçlılık hakkında ne dikkatini çekiyor?

Allah, erkek ve kadını Kendi suretinde yarattı, onlara yuva ve anlamlı iş verdi. Öğretmen-öğrenci faaliyetlerini göz önünde bulundurduğunuzda, bu ideal bir ilişki. Allah, Adem'in kabiliyetlerini biliyordu çünkü onu Kendisi yaratmıştı. Adem'in kendi potansiyelinin tamamıyla farkına varabileceğini bilerek, ona eğitim verebilmişti.

Allah ona sorumluluk vermişti fakat aynı zamanda onun mutlu olmasını da istiyordu. Ve belki de, ona sorumluluklar vermek, onu mutlu etmenin yollarından biriydi. Sonuçta, kim kendisine sorumluluklar verilmesinden ve onları tam olarak yerine getirmekten tatmin—hatta mutlu—olmaz ki? Allah, Adem'in yüreğini ve neyin gelişmesi gerektiğini biliyordu, bu sebeple ona bahçeye bakma görevini verdi. "Rab Tanrı Aden bahçesine bakması, onu işlemesi için Adem'i oraya koydu" (*Yaratılış 2:15*). Bizim gibi sadece günahın ve ölümün dünyasını bilenler için, işin gerekliliklerini ve şüphesiz, Adem'in işi yapıp bahçeyi yuvaları olarak tutarken neler öğrenmiş olduğunu hayal etmek güç.

Yaratılış 2:19–23 ayetlerinde, Allah, Adem'e eşlik edecek hayvanları ve Adem'in karısı olarak da Havva'yı yaratıyor. Allah onun arkadaşlığa ve bir eşin yardımına ihtiyaç duyduğunu biliyordu, bu sebeple kadını yarattı.

Allah ayrıca onun Kendisiyle yakın ilişki içinde olmaya ihtiyaç duyduğunu biliyordu, bu sebeple, bahçenin sınırları içinde, Aden'de gizli bir yer yarattı. Bunların tamamı, Allah'ın yaratımdaki amaçlılığını ve İnsanlara karşı duyduğu sevgiyi doğruluyor. Yine, Aden bahçesi ile aramızdaki büyük mesafe sebebiyle, bunun nasıl bir şey olduğunu hayal etmemiz güç fakat yine de hayal etmeye çalışmak zevkli, öyle değil mi?

Aden bahçesinden çok uzaklaştırılmış olsak da hala doğadan dersler alabiliriz. Bu derslerden bazıları nelerdir ve onları Kutsal Yazılar'ın gözünden yorumlayarak, onlardan nasıl fayda görebiliriz?

İhlâl

Bir çok öğretmen için en sevimli işlerden biri sınıflarını kurmaktır: ilan tahtalarını asmak, araç gereçleri hazırlamak ve sınıfı en iyi şekilde düzenlemek. Allah'ın sınıf için, Aden Bahçesi için olan tasavvuruna baktığımızda, O'nun Adem ve Havva için bir öğrenim ortamı oluşturmaya ne kadar önem verdiğini görürüz. Onların etrafını güzelliğin doldurmasını istemişti. Her çiçeğin, her kuşun, her hayvanın ve her ağacın, dünyaları ve Yaratıcıları hakkında daha fazlasını öğrenmeleri için, Adem ve Havva'ya fırsatlar sunmuş olduklarını hayal edebiliriz.

Fakat Yaratılış kitapçığı 2. bölümden 3. bölüme geçerken ani bir değişim oluyor. Allah'ın ilahi maksatla yarattığı tüm şeylerin envanterini yapmıştık. Fakat Yaratılış 3:1 ayetinde ayrıca, Allah'ın özgür irade için olan koşulunun farkına vardık. “Yabanıl hayvanların en kurnazı” yılanın varlığı, o noktaya kadar kullanılan dilden bir sapmadır. Önceki bölümlerde, Allah'ın yaratımını tanımlamak için, “Çok iyi”, “utanç nedir bilmemek” ve “güzel” gibi sıfatlar kullanılmıştı. Fakat şimdi yılanla birlikte, işin rengi değişiyor. “Kurnaz” kelimesi bazı versiyonlarda “hinlik” diye de tercüme edilmiştir. O ana kadar sadece mükemmellik olana, aniden olumsuz bir unsur dahil oluyor.

Öte yandan, Yaratılış kitapçığı Allah'ı “kurnazın” tam tersi olarak takdim eder. Allah, bahçedeki çifte dair beklentilerinde kesin olarak açıktır. Yaratılış :16, 17 ayetlerinden, itaat etmeleri gereken sadece bir anahtar kural koymuş olduğunu, onun da yasak ağaçtan yememek olduğunu biliyoruz.

Bu öyküden her ne öğrenirsek öğrenelim, bir şey öne çıkacaktır: Adem ve Havva, itaat ve itaatkarsızlık arasında seçim yapabilen özgür bireyler olarak yaratılmışlardı. Bu sebeple, en başından beri, düşmemiş bir dünyada bile, insanın özgür iradesi gerçeğini görebiliyoruz.

Yaratılış 3:1–6 ayetlerinde yılanın kullandığı ve daha sonra Havva'nın tekrar ettiği tasvirleri çalış. Yılanın Havva'ya verdiği bilgi hakkında ne dikkatini çekiyor? Ondan sonra, Havva'nın iyiliği ve kötülüğü bilme ağacına verdiği önem hakkında dikkatini çeken ne?

Yaratılış 2:17 ayetinde, Rab Adem'e eğer o ağaçtan yerse “kesinlikle öleceğini” söylemişti. Yaratılış 3:3 ayetinde, Havva bu emri tekrarlarken, “kesinlikle” sözcüğünü kullanmayarak, aynı kuvvette ifade etmedi. Fakat yılan, Yaratılış 3:4 ayetinde, Allah'ın söylediğinin tümüyle zıddını söylerken, sözcüğü kullandı. Havva, her ne kadar bahçede Allah tarafından eğitime tabi tutulmuş olsa da, kullandığı dilden, öğrendiklerini olması gerektiği gibi ciddiye almadığı belli oluyor.

Mesajı Kavramamak

Dün gördüğümüz gibi, Allah'ın—kendi dilindeki—açık emrine rağmen, Havva kendisine öğretilmiş olanı sulandırdı.

Rabb'in kendisine söylediğini yanlış yorumlamamış olsa da, açık bir şekilde onu yeterince ciddiye almamıştı. Onun davranışlarının sonuçlarını hakkında ne söylene abartılmış sayılmaz.

Buradan hareketle, Havva yılanla karşılaştığında, Allah'ın bahçedeki ağaçlarla ilgili söylediklerini (tam olarak olmasa da) tekrarladı (*Yaratılış* 3:2, 3). Bu mesaj elbette yılan için yeni haber değildi. Yılan emri biliyordu ve bu sebeple onu çarpıtmak için iyi hazırlanmıştı, nitekim, Havva'nın saflığını hedef aldı.

Yaratılış 3:4-6 ayetlerini oku. Allah'ın söylediğini doğrudan yalanlamanın yanında, yılanın söylediği hangi şey açıkça Havva'yı etkiledi? Yılan hangi ilkelerden faydalandı?

Yılan mesajın bir parçasının yanlış olduğunu söylediğinde, Havva Allah'a danışabilirdi. Aden bahçesindeki eğitimin güzelliği buydu: öğrencilerin Yüce Öğretmenlerine erişimleri, kesinlikle bizim yeryüzünde kavrayabileceğimiz her şeyden daha öteydi. Fakat, oradan uzaklaşmak yerine, ilahi yardıma başvurmak yerine, Havva yılan'ın söylediğini kabul etti. Yılan'ın mesajda yaptığı değişikliği kabul etmiş olması, Havva'nın Allah ve O'nun Adem ile kendisine söylediklerine dair güveni üzerinde şüphe uyandırıyor.

Bu arada Adem de kendisini zor bir duruma sokuyor. “Âdem eşinin Allah'ın emrini çiğnediğini, sadakatlerinin ve sevgilerinin ölçütü olarak üzerlerine konulan tek yasağı hiçe saydığını anladı. Zihninde korkunç bir mücadele verdi. Havva'nın kendi yanından uzaklaşmasına izin verdiği için kederlendi. Ancak artık olan olmuştu; birlikte olmaktan keyif aldığı kadından ayrılması gerekiyordu. Bunu nasıl kabul edebilirdi”—Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa*, s. 22. Maalesef, iyiyi kötüden ayırabilmesine rağmen, o da yanlış seçim yaptı.

Buradaki aldatıcı alayı düşün: yılan, eğer ağaçtan yerlerse, onların “Tanrı gibi” olacaklarını söyledi. Ama Yaratılış 1:27 ayeti onların çoktan Tanrı gibi olduklarını söylememiş miydi? Bu, Adem ve Havva gibi en iyi eğitimi almış olsak bile, ne kadar kolay aldatılabileceğimize ve imanla itaatin neden bizim tek korumamız olduğuna dair bize ne öğretebilir?

Kaybedilmiş Olan Yeniden Kazanılıyor

Adem ve Havva, yılan'ın sözünü izlemeyi seçtiklerinde, diğer bir çok yapımla birlikte Allah'ın sınıfından sürgün edilmekle karşı karşıya kaldılar. Adem ve Havva'nın günahları yüzünden ne kaybettiklerini düşün. Onların düşüşlerini anladığımızda, günümüzdeki çağda bizim için eğitimin taşıdığı anlamı daha iyi anlayabiliriz. Sürgün edilmiş olmalarına rağmen, kusurlu dünyadaki yaşam, eğitimde yeni bir maksadın habercisi oldu.

Eğer Düşüş'ten önceki eğitim, Allah'ın Adem ve Havva'yı Kendisinden, karakterinden, iyiliğinden ve sevgisinden haberdar etmesinin yolu idiyse, o halde Adem ve Havva sürgün edildikten sonraki eğitim, insanlığın bunlardan haberdar olmasına yardım etme ve aynı zamanda Allah'ın suretini bizde yeniden yaratma işidir. Allah'ın varlığından fiziksel olarak ayrılmış olmalarına rağmen, Allah'ın çocukları hala O'nu, O'nun iyiliğini ve O'nun sevgisini öğrenebilirler. Dua, hizmet ve O'nun Sözü'nü çalışma aracılığıyla, Aden bahçesindeki Adem ve Havva gibi Allah'ımıza yaklaşabiliriz.

İyi haber; İsa ve kurtuluş planı sayesinde, her şey kaybedilmiş değil. Kurtuluş ve yenilenme umuduna sahibiz. Ve Hristiyan eğitiminin çoğu, çocukları İsa'ya, O'nun bizim için yaptığına ve bize sunduğu yenilenmeye doğru yönlendirmektedir.

2. Petrus 1:3-11 ayetlerini oku. İnsanlar bahçeyi terk ettiklerinde kaybedilmiş olan her şey göz önüne alınacak olursa, bu ayetler kaybedilenlerin çoğunun yeniden kazanılabileceğine dair bizi yüreklendirmektedir. Petrus, hayatımızda Allah'ın suretinin yenilenmesiyle uğraşmak için ne yapmamız gerektiğini söylüyor?

İsa aracılığıyla, "hayata ve Allah'a adanmışlığa ilişkin bütün şeyler" bize verilmiştir. Ne vaat ama! Bu şeylerden bazıları ne olabilir? Petrus bize bir liste veriyor: iman, erdem, bilgi, özenetim, sabır ve benzerleri. Petrus'un üzerinde durduklarından birinin de bilgi olduğuna dikkat et. Bu düşünce, elbette eğitim kavramını beraberinde getiriyor. Gerçek eğitim, gerçek bilgiye, Mesih'i bilmeye götürecektir ve bu sayede sadece O'nun gibi olmakla kalmayıp, aynı zamanda O'na dair bilgimizi diğer insanlarla paylaşabiliriz.

Yasak ağacın "iyiliği ve kötülüğü bilme ağacı" olduğu gerçeği üzerine bir dakika düşün. Bu, her bilginin iyi olmadığı konusunda bize ne söylemeli? İyi ve kötü bilgi arasındaki farkı nasıl bilebiliriz?

Yetkiyi Hor Görenler

Bazı insanlar sınıfta “doğal öğrenci” kabul edilirler. Harika notlar almak için çok az çalışmaları yeterlidir. Konuyu kolayca kavrarlar. Bilgileri sanki “saplanır kalır”. Fakat, 2. Petrus 1. ve 2. bölümler, bizim Mesih’teki eğitimimizin, kendisini adayın herkes için fırsat eşitliği sağlayan bir deneyim olduğunu açıklığa kavuşturuyor.

2. Petrus 1. bölümün yüreklendirici sözleri, 2. Petrus 2. bölümdeki çarpıcı uyarı ile tezat oluşturuyor.

2. Petrus 2:1-17 ayetlerini oku. Petrus burada hangi güçlü ve kınayan sözleri söylüyor? Bu sert uyarı ve kınama içinde bir yandan bize hangi büyük umut vaat ediyor?

Petrus’un 10. ayette yetkiyi hor görenler hakkında yazdıklarına dikkat et. Günümüzde de varlığını sürdüren bir tavra ne kadar keskin bir azar. Kilise gövdesi olarak biz, belirli bir seviyede yetkinin üstlenilmesi konusunda çalışmalıyız (bkz. İbraniler 13:7, 17, 24). Bizden, en azından onların kendi başlarına Rabb’e sadık olacakları seviyeye kadar, onlara boyun eğip itaat etmemiz isteniyor.

Fakat bu sert kınamalar içinde, Petrus (9. ayette) karşıt bir noktayı vuruluyor. Allah’ın aldatmayı seçenleri sürecektir kudrete sahip olduğunu fakat bununla birlikte, “kendi yolunda yürüyenleri karşılaştıkları denemelerden nasıl kurtaracağını” da bildiği söylüyor. Bizim Hristiyanlıktaki eğitimimizin bir kısmının, sadece ayartmalardan kaçınmak değil, aynı zamanda Allah’ın bizi ondan kurtarabileceği ve kurtardığı pek çok yöntemi ve aynı zamanda “gizlice aramıza yıkıcı öğretiler sokacak olanlara” (bkz. 2.Petrus 2:1) karşı korunmamıza edeceği yardımı öğrenmemiz olabilir mi? Ve ayrıca, yetkiyi hor görmek çok kınandığı için, bizim Hristiyan eğitimimiz aynı zamanda “önderlerinizi” (İbraniler 13:7) anlamanın, onlara boyun eğmenin ve itaat etmenin doğru yolunu öğrenmeyi barındırmamalı mı?

Gerçi Adem ve Havva’nın yetkiyi *hor gördüğü* söylenemez, sonuçta onlar bu yetkiye itaat etmemeyi seçtiler. Onların günahlarını bu kadar kötü yapan ise, bunu, bu yetkinin, yani Allah’ın Bizzat onlara söylediğinin açıkça inkâr edilmesine karşılık olarak yapmış olmalarıdır.

Sadece kilisede ya da ailede değil, genel olarak yaşamdaki bu yetki sorunu üzerinde daha da düşün. Hem yetkinin düzgün şekilde kullanılması hem de yetkiye düzgün şekilde itaat edilmesi neden çok önemli? Cevaplarını Sebti günü derste söyle.

EK ÇALIŞMA: “Kutsal çift yalnız Tanrı’nın babalık gözetimi altındaki çocuklar değil, bilge Yaratıcının eğitimi altındaki öğrencilerdi. Melekler ziyaretlerine geliyor, arada hiçbir perde olmaksızın Yaratıcıyla görüşebiliyorlardı. Yaşam ağacının verdiği kuvvetle dopdoluydular; zihinsel güçleri ise meleklerden biraz daha aşağı düzeydeydi. Görünen evrenin sırları, “bilgisi kusursuz olanın şaşılası işleri” (Eyüp 37:16) onlara tükenmez bir eğitim ve sevinç kaynağı sağlıyordu. İnsanın altı bin yıldır incelemekte olduğu doğanın yasaları ve etkinlikleri, her şeyin Sınırsız Tasarlayıcısı ve Uygulayıcısı tarafından zihinlerine açılmıştı. Yaprakla, çiçekle ve ağaçla sohbet ediyor, her birinden kendi hayatının sırlarını öğreniyorlardı. Adem, sulardaki güçlü liyatandan gün ışığında gezinen böceklerle kadar bütün canlıları tanıyordu. Bütün canlıları kendisi adlandırmış olduğundan hepsinin doğasını ve huyunu biliyordu. Tanrı’nın göklerdeki yüceliği, düzenli dönüşlerindeki sayısız dünya, “bulutların dengesi,” gecenin ve gündüzün ışık ve ses gizemleri; bunların tümü ilk atalarımızın araştırmasına açıldı. Ormanın her yaprağında, gece parlayan her yıldızda, yer kabuğunda, havada ve gökte Tanrı’nın adı yazılıydı. Yaratılışın düzeni ve uyumu Tanrı’nın sınırsız bilgeliğini ve gücünü gözler önüne seriyordu. Sürekli olarak, kalplerini daha derin sevgiyle dolduran ve yeni minnettarlık ifadeleri ortaya çıkaran bir cazibe keşfediyorlardı.”—Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa* 1. Cilt. s. 19.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Eğer Allah, aslen, okulun/işin insanların Kendisiyle ve Yaratımıyla karşılaşmaları için bir fırsat olmasını amaçladıysa, biz bugün hala işlerimizde Allah’ın amacına uyuyor muyuz? (Ücretli, eğitim, gönüllü, hizmet v.s.) işimiz aracılığıyla Allah’ı nasıl tanıyabiliriz?
- ❷ Şeytan’ın Aden bahçesindeki kurnazlığını göz önünde bulduğumuzda, kendi insani zayıflığımız karşısında hüsrana uğramamak elde değil. Adem ve Havva Allah’ın yakında olduğunu biliyorlardı, buna rağmen yılanın yarı gerçeğini kabul ettiler. Allah ile böylesine bir yakınlıktan uzaklaştırılmış olan bizler, ayartmanın üstesinden gelmemize yardım etmesi için nasıl hala O’ndan güç bulabiliriz?
- ❸ Yetki konusunu ve bu yetkiye itaat etmenin neden çok önemli olduğunu tartış. Yetkinin sınırları bulanıklaştığında ne olur? Yetki nasıl kötüye kullanılabilir ve öyle olduğunda nasıl karşılık veririz?